

Objectes perduts

Un relat de: [MONIKA](#)

Un cert dia, en un mon ple de moments oblidats en una oficina d'objectes perduts (simplement perquè ningú es va aturar a gaudir-los). El sr. Bon Somriure amb el seu caminar diari, per indrets que tot i que eren poc habituals per passejar, ja s'havien convertit en poc temps en familiars, en algun d'aquests plaenters moments va descobrir, no amb certa sorpresa (val a dir)... que el seu somriure es feia present en el seu rostre, traçat amb un esboç que feia temps el tenia amagat.

-Hola sra. Desitg de ser Feliç....

*Hola sr. Bon Somriure... _i així es van saludar_.

La sra. Desitg de ser Feliç, ja feia dies que en tenia constància d'ell, sense ser del tot conscient de que el destí havia començat a jugar amb ells.

En un detenir el temps, tots dos van començar un ball de mirades cap la mateixa direcció. Es van regalar somriures, i, carícies sense mans. El cor d'un i altre comentaven amb certa timidesa, com podia ser de captivadora la lluentor de les estrelles a plena llum del sol.

-Que et puc parlar de tu?? _va preguntar ell_

*Ja fa de temps que som tu i jo... _va respondre ella_

En la distància que els separava (un dia mes minça, un dia mes escurçada), destinada a ser part del passat, varen fer sonar una melodia, per crear allò que finalment seria la seva canço. No exent tot això de pors i tremolors al cos. (Comença la melodia, i amb ella la canço).....

Vull el despertar dels meus sentits amb la mateixa inconsciència, que un adolescent viu el seu primer amor....

Vull viure't sense el pes de l'experiència, que vesteix amb cuirassa les fràgils il·lusions.

Vull gaudir de tu la teva calma i petir el teu neguit.

(Acaba la melodia, i amb ella la canço).

Sens dubte, amb el temps mes d'un cop entonarien aquesta, la seva canço... Recorrer plegats un camí, on l'incertesa, era, a l'espera de servir un suculent plat.